

Р Е Ш Е Н И Е

№ 89

гр.Перник, 14 декември 2009 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, първи касационен състав, в публично заседание на тридесети ноември две хиляди и девета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев
ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова
Емилия Иванова

При участието на секретар Т.М. и в присъствието на прокурор Цветков , като разглежда докладваното от съдия Светлана Димитрова к.н.а.х.д. № 189 по описа на съда за 2009 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

С Решение № 212 от 17 април 2009 г. по н.а.х.д. № 1005/2008 г. пети наказателен състав на Пернишкия районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 528/14.03.2008 г. ,издадено от началника на сектор ПП при ОД на МВР - Перник, с което на Р.И.И. - ЕГН: *****,***, за извършено нарушение на чл.21,ал.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца на основание чл.182,ал.1,т.5 от ЗДвП и отнемане на 10 контролни точки на основание Наредба № 1з- 1959 на МВР.

Недоволен от така постановеното решение Р.И.И. е подал касационна жалба, с която моли съда да отмени решението на районния съд като бъде отменено и наказателното постановление. В касационната жалба като касационни основания са посочени нарушение на материалния закон и необоснованост.В съдебно заседание процесуалният представител на касатора излага доводи за съществени процесуални нарушения, допуснати в производството пред районния съд.

Ответникът по касационната жалба Областна дирекция на МВР гр.Перник не се представява и не изразява становище по направеното оспорване.

Окръжна Прокуратура - Перник, чрез своя представител дава заключение,че жалбата е основателна и следва да се отмени решението на районния съд.

Административен съд Перник, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл.211, ал. 1 от АПК от надлежна страна.Разгледана по същество същата е неоснователна.

В касационното производство страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, съдът като касационна инстанция се произнася само по посочените в жалбата касационни основания. От друга страна обаче, съгласно ал. 2 на същата норма следва да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, изброени в чл.348,ал.1 НПК - нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание.Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост" не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Изложените касационни доводи не се подкрепят от събраните и обсъдени поотделно и в съвкупност доказателства от районният съд. От тези доказателства се установява по безспорен начин, че на посочените в акта дата и час касаторът е извършил визираното нарушение на правилата за движение по пътищата. За да направи този извод, първоинстанционният съд е имал предвид разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съобразно която констатациите в акта за установяване на административното нарушение се считат за верни до доказване на противното. Пред районния съд са снети свидетелски показания от актосъставителя, които преценени в съответствие с приложените писмени доказателства са дали основание на съда да приеме за установена фактическата обстановка при която е извършено нарушението. С оглед на това, че жалбоподателят не е представил никакви доказателства, оборващи доказателствената сила на съставения акт и установяващи различна фактическа обстановка от описаната, правилно съдът е приел, че нарушението е безспорно установено, поради което и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност.

При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление са спазени процесуалните правила и норми на ЗАНН. В тях ясно, точно и конкретно от фактическа и правна страна са посочени предпоставките и основанията и всички необходими елементи, които определят и индивидуализират административното нарушение, вменено във вина на касатора.

Настоящият състав не приема за основателни оплакванията на касационния жалбоподател, че радарът, с който е констатирано превишаването на допустимата скорост, е различен от този, посочен в писмото за техническа годност и приложената към него разпечатка, издадени от сектор ПП при ОД на МВР-Перник.Този довод на защитата на жалбоподателя е бил обсъждан и от въззивния съд, който обосновано е приел, че минималната разлика в записванията се дължи на техническа грешка.Идентичността на използваното техническо средство - радар - се установява преди всичко от неговия номер.Радарът има номер 329, който е изписан еднакво както в АУАН и НПдака и в писмото на ОД на МВР-Перник и приложената към него разпечатка.Очевидно е, че се касае до един и същи уред, отразен еднакво както в АУАН, така и в НП, в какъвто смисъл са и мотивите на районния съд.

Неоснователни са и оплакванията на касатора за нарушение на закона -чл.21,ал.1,т.2 ЗДвП. Пред настоящата инстанция процесуалният представител на касатора поддържа,че тъй като наоколо нямало сгради, то нарушението не е било извършено в населено място, а извън него.Позовава се на параграф 6, т.49 от преходните разпоредби на ЗДвП - *Населено място е застроена със сгради територия,при която началото и крайт са обозначени със съответни пътни знаци*".Тук следва да се има предвид следното: На първо място нарушението е извършено точно пред такава сграда - заведение за обществено хранене, видно от самия АУАН и показанията на актосъставителя. Н а второ място - един от способите за

регулиране на движението по пътищата е чрез пътни знаци. Такива именно пътни знаци са Д 11 и Д 12, обозначаващи началото и края на населеното място. Водачите на МПС са длъжни да спазват предвиденото за съответната категория ограничение на скоростта в населено място. Поставеният от защитата на касатора въпрос за евентуалната липса на застроени сгради касае всъщност правилността на поставените съответни пътни знаци Д 11 и Д 12, което обаче не е предмет на разглеждане в настоящето производство. Когато пътят е обозначен с пътни знаци Д 11 и Д 12, тези знаци именно трябва да спазват водачите на МПС, защото те определят рамките, в които е налице задължение за спазване ограничението на скоростта, предвидено за населено място.

Настоящата инстанция намира за неоснователен и третия довод на касатора, че от разпечатката не се установява, че в техническото средство е била заложена минимална скорост 80 км/ч, а не предвидената за населено място 50 км/ч и това сочело, че измерването е било на друго място и за друг автомобил. От показанията на разпитания актосъставител се установява, че по време на засичането скоростта на движение на касатора наоколо не е имало други превозни средства и без съмнение радарът е засякъл нарушението, извършено именно от касатора. От друга страна без значение е каква долна граница е била поставена на техническото устройство тъй като наложената санкция е за нарушение, изразяващо се в управление на МПС със скорост над разрешената, а не със скорост под минимално допустимата.

Наказателното постановление е издадено в срок от надлежен орган при условията на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Извършеното от страна на нарушителя по съществото си представлява нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Същото, на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, се наказва с глоба в размер на 200 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от два месеца. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП законодателят е фиксирал конкретни наказания, като е лишил административно-наказващия орган от възможността да конкретизира наказанието.

Настоящата инстанция намира, че въззивният съд подробно и прецизно е изяснил фактическата обстановка, а фактическите констатации са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства.

При тези данни се налага извода, че с поведението си касаторът от обективна и субективна страна е допуснал нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, поради което правилно и законосъобразно е ангажирана неговата административно наказателна отговорност по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - Перник.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 212 от 17.04.2009 г., постановено по н.а.х.д. № 1005/2008 г., по описа на Пернишки районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване иди протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : /П/

Членове: /п/

/п/